

Foto: Ellen Martens

VLUCHT'HAVEN

Vliegen, het gaat me maar moeizaam af. Dus zorg ik voor de perfecte voorbereiding. Soepele kleding, lichtgewicht trolley, gevulde maag, voldoende leesvoer ter afleiding en pillen voor nood. Ik check online in, kies een stoel aan het raam, vermijd de rij en ga zo-doende bij voorkeur als laatste aan en van boord. Verder is het een kwestie van berusten en de dienstverlening ervaren en accepteren zoals wordt aangeboden. Een goede voorbereiding ten spijt, je bent en blijft 'out of control'. Sommige dingen heb je niet in de hand. Dat kan je verbazen, overrompelen, beangstigen of compleet verrassen.

Help, eieren aan boord

Net opgestegen en gezellig keuvelend over al onze vakantieplannen voelde ik opeens van schrik al het bloed uit mijn hoofd wegtrekken toen de lunch geserveerd werd: broodjes warme omelet. Ik maakte snel een rekensom, 25 rijen x 6 passagiers = 150 eieren aan boord en dat met een dochter die levensbedreigend allergisch is voor ei. Een kruimel is genoeg om een shock bij haar te veroorzaken. In case of emergency: no escape! Gedurende dit eierfestijn drongen zich akelige beelden aan mij op, want mensen zijn over het algemeen niet heel netjes toch? Ze morsen, zeker bij wat turbulentie of smeren ongeneerd hun vingers af aan de stoel of aan lectuur wat daardoor steeds ranziger wordt. Overal 'zag' ik restanten ei, ei en nog eens ei. Ik alarmeerde de KLM-crew en zij handelden adequaat. Mijn dochter kreeg als alternatief vers gesneden businessclass fruit op een echt bord en voelde zich voor even heel belangrijk. Dat ik de reis zwetend heb uitgezeten, heeft ze niet gemerkt.

Are you being served?

Ik heb zo'n lichtgewicht trolley. Ideaal. Toch wordt mijn trolley altijd, met liefde, door mijn dochters of ander gezelschap gedragen vanwege mijn door hernia's geteisterde nek. Tenzij ik alleen reis. Dan pak ik nog lichter, neem geen boeken mee en loop geen meter extra dan strikt noodzakelijk. So far so good, maar toen kwam die trap die ik niet verwacht had. Wikkend en wegend stond ik bovenaan te teuten. Zelf dragen levert mi-ni-maal 2 dagen knetterende hoofdpijn op. Hulp vragen geeft zo'n bejaardenstatus. Twijfel, twijfel. Opeens dook er een niet onknappe man op die lachend vroeg of hij kon helpen. En nóg een. Met z'n tweeën overlegden ze wie mijn trolley zou dragen. De klus werd verdeeld. En ik? Ik ben er nog steeds niet achter of ik mij nou doodschamde of mij gewoon ouderwets gevleid voelde. Maar lief was het zeker!

Oververhit

De luchthaven van Nice is uitgebreid met een mooie nieuwe terminal. Het installeren van de airco is nog niet gelukt... Het was er bloedheet. De binnentemperatuur evenaarde de buitentemperatuur van 30°C of was zelfs hoger. De rijen waren lang. Eerst bij de security, daarna bij de douane. Uitgedroogd kwam ik bij de gate en had maar één allesoverheersende gedachte: WATER! Dat was nog niet zo makkelijk. De enige tent waar je iets kon kopen had slechts één medewerker ingeroosterd en die was nog sloom ook. Ongetwijfeld zelf lamgeslagen van de warmte. Inmiddels was ik zo oververhit dat ik serieus overwoog om een volslagen vreemde zijn waterflesje uit zijn handen te rukken of water uit de kraan in het toilet te drinken. Ik wilde vluchten in plaats van vliegen. Maar ik vermande mij en ging aan boord. De purser (weer KLM, chapeau!) zag gelijk dat ik er slecht aan toe was en bracht water, water en nog eens water en checkte ieder kwartier hoe het ging. Toen we landden op Schiphol was ik afgekoeld maar wel verwarmd vanbinnen door zoveel oprechte bezorgdheid.

Marianne Kuiper

Eigenaar Efficient Hotel Partner

Intermediair op het gebied van het zoeken en boeken van de perfecte locaties

Meer blogs lezen? www.efficienthotelpartner.nl